

Kattspråk

© Stephan Sarek

Übersetzung von Maria Nelson

„Mormor håller på att bli senil“, tänkte barnbarnet, då mormor återigen frågade katten om den också ville äta något. De var på besök hos henne för att dricka kaffe som de kallade det för. Hans fru tittade på honom med den där ta-dig-samman-blicken, som han inte stod ut med. Visst var mormor redan sjuttiofem år gammal och gamla människor blir ju lite underliga. Men om något störde honom så var det saker som var fullständigt meningslösa.

„Om du ställer fram något åt den, så kan du se ifall hon åter något“, sade därför barnbarnet. Han hällde mjölk i sitt kaffe, lite oroad, eftersom han var rädd, för att den kunde vara lika sur som vid deras förra besök.

„Har du redan fått kaffe?“ frågade mormor och rättade sig själv direkt, då hon kom på, att hon just hade hållt upp det.

„Oj, jag är lite glömsk den senaste tiden“, påpekade hon utan självmedlidande, „om inte min katt skulle påminna mig om mina genomblödningstabletter, skulle jag bli tjockare hela tiden.“ Hennes barnbarn stönade tyst till. Tillräckligt tyst, för att hans mormor inte skulle höra det, men tillräckligt högt, för att få en giftig blick från sin fru igen. Trots det hade egentligen hans fru förståeles för hennes mans reaktioner. Som avdelningsledare för en datorfirma var ologiskt uppförande emot hans natur. Det enda som störde henne, var, att han inte klarade av att strunta i det när han var hos sin egen mormor.

„Mormor“, sade hon därför, „man blir inte tjockare bara för att blodet blir tjockare. Dessutom ska du inte lita så mycket på din katt utan ställa medikamenterna där där du alltid ser dem, bredvid din fjärrkontrollen till exempel. Mormor vinkade avvärande med handen. „Jag glömmer ju alltid, vart jag har lagt fjärrkontrollen.“

„Din katt kan säkert säga dig, vart du lagt fjärrkontrollen“, utbrast barnbarnet, som om den anvisningen vore oerhört slagfärdig och rolig. „Ja“, sade hans mormor på fullt allvar och tittade med nästan barnsligt stora runda ögon på dem. „Ni kommer skratta men när jag letar efter min fjärrkontroll, visar den mig vägen.“

Hennes barnbarn himlade med ögonen. O gud, skulla man också yra så någon gång? Hans fru sparkade honom på foton och tittade på honom med mormor-är-sjuttiofem-år-blicken. Han svarade med det är ingen-förklaring-blicken och tittade sedan på katten som oberörd satt på telefonbordet och uttråkad tittade på dem. Han kunde inte uthärda katten. Inte enbart, för att han var allergisk mot dem fram, förr allt, för att det satt så oberörda och stirrade uttråkat. Katten besvarade hans blick. Ett nästan ironiskt ansiktsuttryck, konstaterade han. Och då detta ansiktsuttryck blev föraktfullt nedvärderande, vända han sig förskräckt mot sin kaffekopp.

„Har du redan kaffe?“ frågade mormor på nytt.

„Joda“, svarade han denna gång med eftertryck och lätt retlighet.

„Oh, jag har på sistone blivit allt mer glömsk“, suckade hans mormor.

‘Fråga din katt om jag har kaffe’, tänkte barnbarnet för sig själv.

Då det tog adjö och våningsdörren låstes verkade båda lättade.

„Mormor är redan sjuttiofem“, påpekade hans fru, utan att hennes man sagt något.

„Men jobbig är hon i vilket fall“, svarade denne.

Mormor ställde in kaffekopparna i det lilla köket och hällde varmt vatten i vasken. „Är du

hungrig nu, sötnos?“ frågade hon och vände sig mot katten. `Ja, nu skulle ja kunna äta något',
tänkte den. `Vet du egentligen att de tror, att du inte är riktigt klok?'
„Ja, klart vet jag det, sötnos“, svarade mormor skrattande, „men gud, de är ju båda två så unga.“